

dem, saalænge man ikke yder dem en passende Løn for deres Arbejde.

G. Petersen: Det var med megen Glæde, at jeg hørte den høitærede Conseilsspræsidents Udtalelser i Saar om den fredelige og forsonlige Aand, der gjennemtvængte den nuværende Regjering. Det er ogsaa ganske vist, at Befolkningen haaber og ventet, at en saadan fredelig og forsonlig Aand skal gjennemtvænge Forhandlingerne her, og navnlig har man efter den Maade, hvorpaa Fjertallet her i Folkethinget saa anerkjendende blev omtalt af den sidst afgaaede Regjering for den Indbefommen, det havde viist i den sidste Samling, ventet, at den nye Regjering vilde optræde i en lignende Aand. Dette er end mere blevet bestrykt ved Ytringer, der ere faldne paa forskjellige Møder ude i Landet, hvor selv Regjeringens varme Venner have erklæret, at de for Størstedelen kunde slutte sig til Tanken om de Reforme, som Befolkningen ønsker og anser for gavnlige og rigtige; det er blevet sagt, at man var meget tilbøjelig til at gaa ind paa de tre Hjerdele af disse Reforme. Det er vistnok derfor med en vis Skuffelse, at man maa se paa det fremlagte Finantslovsforslag. Det er ganske vist anerkjendt meget varmt i Thinget, at den høitærede Justitsminister har indbefommen Befolkningens Ønske med Hensyn til Fremleggelse af et Skiftegebyrslovsforslag; men dette Lovforslag synes snarere at være en Følge af en Slags Overenskomst, der blev indgaaet i Slutningen af forrige Samling, hvorved man søgte at forene Skiftegebyrsloven med Dødsbofskifteloven. Jeg har ogsaa set, at en af de meget ærede Forvarsministre har renonceret paa det, der blev holdt saa stærkt paa i sidste Samling, nemlig Anskaffelsen af storkornet Krudt fra Belgien, og der er andre lignende indbefommende Skridt. Men det er dog ikke alene en Indbefommen af denne Art og paa saadanne Punkter, som Befolkningen ønsker. I saa Henseende er der navnlig et Punkt, som den høitærede Finantsminister ganske bestemt har modsat sig, nemlig Reforme i Lødbloginvingen, og han har paa det Bestemteste erklæret, at det vilde han lade ligge. Det er blevet omtalt af forskjellige, navnlig som et Finantspørgsmaal. Jeg skal dog tillade mig at gjøre den høitærede Finantsminister opmærksom paa, at Uvillien mod den nuværende Lødbordning ogsaa er at se fra en anden Side. Vor Tid er Aktiefestfabernes og Konfortiernes Tid, eller, om man vil, Strikernes og Associationernes Tid, og hvad der ikke tidligere har været Tilfældet, bliver nu mere og mere moderne, nemlig at Fabrikanter slutte sig sammen i Konfortier og derved søge at flette den Konkurrence af Veien, der vilde holde Priserne nede. Det er imidlertid ligesaa berettiget, at Arbejderne som at Fabrikanterne associere sig, men der er den Forskjel, at, naar det er Arbejdere,

der gjøre det, træder Staten ikke beskyttende til paa dette Omraade; man kan jo købe Arbeidskraft i Udlandet tolb frit. Naar det derimod er Fabrikanter, der associere sig, hjælper Staten med til at lægge et hemmende Baand paa enhver som helst Konkurrence; den gjør det f. Ex. gennem et Lødblovslovsforlag, hvorved Fabrikanterne paa en Maade blive Herrer over at lægge et større Stattepaalæg paa Forbrugerne, end der maasse var strengt nødvendigt. Da vi sidst forhandlede Lødblovsforlaget, frentom der ogsaa Exempler nok paa den Maade, hvorpaa den kunstige Beskyttelse endnu findes her i Landet. Jeg skal kun nævne et eneste Exempel, nemlig den Maade, hvorpaa Sikoriefabrikationen er beskyttet. Medens Sikorie efter Dagens Pris koster 12 Sk. pr. Pund, ligger der en Lødb af 6 Sk. paa Pundet, som naturligvis umuliggjør enhver Indførsel fra Udlandet. Staten har altsaa ikke en eneste Skilling Indtægt deraf, i det Bestemmelsen egentlig er et Forbud imod Indførselen af denne Artikel. Dette er dog en unaturlig Maade at beskytte en Fabrikation paa, og den Tid burde være forbi, da man ved saadanne kunstige Midler søgte at fremavle Fabrikationsvirksomhed. Kunne disse Fabrikationsgrene ikke bestaa uden kunstig Beskyttelse, lad dem saa blot gaa til Grunde; vi have vor Arbeidskraft nødvendig nok til naturlige og gode Reforme paa Industriens Omraade. Jeg tillader mig at gjøre den ærede Finantsminister opmærksom paa, at det ikke alene er et Pengespørgsmaal, der reiser sig af den Lødb, der hviler paa forskjellige Varer, men at der paa dette Omraade er en ikke ringe Misnøje hos Befolkningen over, at der ikke sker en tidsvarende Lødbreform, og det skulde være mig kjær, om den ærede Finantsminister maasse mere end hidtil vilde have sin Opmærksomhed henvendt paa de uheldige Forhold, der ere tilstede med Hensyn til Lødbatserne. — Jeg skal ligeoverfor den høitærede Kultusminister tillade mig at fremsætte nogle enkelte Bemærkninger, som jeg er bleven opfordret til at gjøre. Under „Seminarietfonden og Seminarierne“ er 3die Lærer ved Staarup Seminarium opført med en Løn af ialt 2,028 Kr. Denne Mand har været Lærer ved Seminarierne i 33 Aar, og ved Vænningsloven af 25 Marts 1871 blev det bestemt, at de to ældste Lærere skulde have højt Gage; men ikke desto mindre er der 17 Aar yngre Seminarierlærere, som staa høiere end han, saaledes at han i Virkeligheden kun er den femte i Rækken. Denne samme Lærer har i det Hele haft et meget mærkvaerdigt Uheld med sig. Som det nemlig vil ses af Anmærkningerne, foreslaas det at give ham et Tillæg af 100 Kr., og Forslaget motiveres ved, at dette Beløb hidtil er blevet ham affortet i hans normerede Løn, men formentlig bør tillægges ham udenfor denne. Det er en gammel Sag, der her er Tale om; thi allerede for 12—13 Aar siden skete der en Henvendelse til Ministeriet